

et Evangelie
rie, en moet
d. De peli-
etboek; het
geboeren, de
Priester
het leefde
as in wet

chriften.
t altaar kan
a, indien en
zijn materi-
eenmaligen
erdomp der
verslagenen,
id d betreft,
Golgotha.
oorbereid in
rnardus, en
vijn, én ons
en tot God
er noodzake-
en laat mij
oog gezien,
ft, maar die
Want Dien,
zonde voor
gerechtigheid

reke. — De
geschapen;
t hēt Lam,
m. Aan het
r staat: ge-
lof en eere
kaan zweeft
kribbe, om
werk geven.
offer voor-
vangelie der
ng" van een
van God, die
ch a p. Hij
14, 15, d a t
i voor altijd
orden, treedt
K. S.

SCHRIFT

ine

ouden wordt
ft toegezegd
n. Dat grijpt
is — als het
Heere om de
gezegd. We
God zelf ons
den Heere.

a, die in den
te schenken.
alleen maar
Pleitbezorger
aan. Iemand,
it, maar die
elf zonde ge-
ongerechtig-

rig verlangd
angen heeft
al een reine
Job tot deze
s is bekend.
zelf zegt van
dvreezend en
e regelen van
ods beloften,
ovig had hij
Heere komt
n. De Heere
met de BE-
ontnam hem
ren tastbaar
enslotte meer
ijpt niet, dat
i toch groote
onthoudt en
Daarbij komt,
n Zofar hem
Gods wel be-
klaring voor:
gens hen wel
het geheim
s Heeren. In
verdrukt, zich
bben verrijkt,
een verbonds-

breker zijn. Anders zou de Heere hem niet slaan. Ze hebben daarbij een simpel lijkende redeneering gevolgd om tot die conclusie te komen. De Heere heeft toch gezegd, dat het den rechtvaardige wel, en den booze kwálijk gaan zal? Welnu, zij concludeeren nu terug: Job wordt door den Heere geslagen, DUS hij is een zondaar, hij is een verbondsbreker!

Maar Job aanvaardt deze probleemstelling niet. Hij houdt vast aan Gods soevereine verhevenheid boven zijn volk. Als Job God moest zien in het schema zijner vrienden, dan ware hij God kwijt geweest. Want hij weet van zichzelf: in mij was geen boos en onge oovig hart om af te wijken van den Heere. Daarom wil Job zijn zaak voor den Heere brengen. De brandende be-geerte komt in hem op om van God zelf een uitspraak te verkrijgen in het twistgeding met zijn vrienden.

En tevens zou hij ook met den Heere zelf willen twisten. Immers, als de Heere als rechtvaardige Rech-ter moet zeggen: „Job heeft mijn verbond niet ver-broken, in hem was geen boos en ongeloovig hart om van mij af te wijken”, dan komt verscherpt naar voren de vraag: „Maar waarom, o God, doet ge mij dan dit leed aan? Waarom moet ik dan de BEWIJZEN van uw gunst missen, die ge mij toch be'oofd heb als ik ga in uw weg?” Daarover zou Job met den Heere wil-len procederen.

Maar Job is geen farizeër die zich een eigen gerech-tigtheid voor God wil oprichten. Job weet: als de Heere van zijn kant met mij in het recht wilde treden, en met mij zou gaan procederen naar de regelen van het „werkverbond”, dan kan ik niet bestaan. Ook ik ben in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren. Hoe zou ik dan, als God mij buiten het genade-verbond om zou willen aanzien, kunnen bestaan? Och, zijn eigen toestand maakt het immers volkomen duidelijk wat er van hem overblijven moet. Als de Heere hem beoordeelt naar de regelen van het ook door Job niet gehouden werkverbond, dan zou zijn plaats niet eens kunnen zijn op den mesthoop om zich daar met potscherven te krabben.

Toch zou Job met den Heere willen procederen en zijn zaak bij God willen bepleiten. Daarom komt in den loop van het twistgesprek met zijn vrienden de gedachte bij hem op, dat een ander voor hem zijn zaak zou kunnen bepleiten bij den Heere. Die ander zou echt mensch moeten zijn, om Jobs geding met den Heere te kunnen voeren. Alleen als echt mensch zou hij immers de zaak van zijn medemensch Job recht kunnen behartigen. Die ander zou echter ook een rein mensch moeten zijn. Die ander zou voor de vier-schaar Gods vrijuit moeten gaan ook als de Heere hem ging meten aan de regelen van het werkverbond. Die ander zou niet schuldig moeten worden bevonden aan Adams eerste zonde, om zoo met den Almacht-ige te kunnen procederen om de rechten van het genade-verbond uitgekeerd te krijgen.

Welnu, als Maria haar eerstgeboren zoon baart, is aan dit verlangen van Job voldaan. Dan is gegeven een Reine uit den onreine. Uitdrukkelijk heeft de engel, die Christus' geboorte aankondigde, immers tot Maria gezegd: „dat heilige, dat uit u geboren zal wor-den..... enz.”. Deze mensch, Jezus Christus, zal gaan pleiten voor de rechtvaardigen-naar-het-genadever-bond, voor degenen, die den Heere vreezen en zijn ver-bond houden. Hun rechten zal Hij voor den hemel-schen Rechter erkend kunnen krijgen, omdat Hij, ontvangen van den Heiligen Geest en geboren uit de maagd Maria, met zijn volkomen onschuld en heilig-heid hun zonden, waarin zij ontvangen en geboren zijn, voor Gods aangezicht bedekt.

Maar als we dan het geboortebericht uit Lucas 2:7 lezen, dan komt de vraag op: heeft Job toch geen gelijk gehad, toen hij zichzelf op zijn eigen vraag het antwoord: „Niet één” gaf? Als we dat geboortebericht lezen, moet dan niet de vraag opkomen, hoe ooit dit pasgeboren Kind zal kunnen pleiten voor zijn broe-ders bij den Vader?

Om te beginnen staat er dat Maria haarde. Ook van haar, die toch den Reine ter wereld bracht, werd de barensmart niet geweerd. En waarom is er de barensmart der vrouw? Toch om de schuld van het „werkverbond”!

Om den val en ongehoorzaamheid van Eva in het paradijs heeft de Heere tot haar gezegd: „Ik zal zeer vermenigvuldigen uw smart, namelijk uwer dracht. Met smart zult gij kinderen baren.” Die bepaalde straf-bedening aan Eva is niet een toevalligheid. Juist deze straf ontvangte de vrouw, omdat zij door haar eerste zonde niet anders meer kan doen dan onreine kinderen ter wereld brengen. Zij kan den Heere alleen nog maar geven: kinderen des toorns, kinderen die zijn afkeer en walging en zijn heiligen toorn opwekken, onheilig zaad, dat de Heere verwerpen moet, als Hij het aan-ziet zoo s het is in zichzelf. Wanneer nu ook moeder Maria barensmart heeft om de eerste vrucht van haar schoot, wordt toch haar eerste Zoon immers ge-boren als ware hij een onreine! Als ware ook Hij on-heilig zaad, een kind des toorns. Hoe zal dit kind dan ooit de zaak van Job en van al Gods knechten bij den Heere kunnen bepleiten?

Er is nog meer, dat ons die vraag stellen doet als we het geboortebericht uit Lucas 2:7 lezen. Er s'at immers ook, dat dit Kind werd gekleed. Zij wond het in doeken. En ook dat gekleed worden is er in de wereld om den vloek Gods vanwege het ver-broken „werkverbond”. Adam en Eva schaamden zich na hun eerste zonde, omdat zij naakt waren. Waarom?

IMMANUEL.

Dit blijft de troost van Bethlehem:
de wereld heeft haar Heer gevonden,
want boven Moskou zingt een stem;
er vliegt een engel boven Londen.

En deze wetenschap geeft moed:
omdat de Heiland is geboren
valt 't duister nimmermeer voorgoed
en niets is ooit geheel verloren.

Hoe menig man reist uit zijn land
om vrucht'loos naar de vree te zoeken.
Rust met de sleutel in zijn hand?
gij vindt het kindeke in doeken.

Wisjinski, Bevin en Bidault,
God komt U met zijn veto tegen:
gij vindt het kindeke op stro,
aan Hem is alle macht gegeven.

Toen Jezus' hart begon te slaan
in dit erbarmelijke leven,
nam het heelal de maatslag aan,
die door Zijn bloed werd aangegeven.

Gaat deze wereld eens te loor
om wat wij, met de hel, verzonnen,
God blijft de demon een slag voor,
Immanuel heeft overwonnen.

Uit: „Ontmoeting” December 1947. D. v. d. STOEP

Omdat na hun overtreding het lichaam geworden is het instrument, waarvan zich een bedorven hart be-dient. Nu komen de zonden zichtbaar in de wereld door het lichaam, zooals veleer des menschen ge-hoorzaamheid daaraan zichtbaar werd. Met name de door het zondige hart in dienst genomen sexualiteit is NU geworden de aan het lichaam zicht-baar wordende zelfzucht van het gansche men-schenhart in al zijn uitingen. Als de Heere die naakt-heid in het paradijs bedekt door het geven van een kleed, dan is dat om de zonde te beteugelen en den door Hem gewilden geschiedenis-voortgang mogelijk te ma-ken. Maar dat het kleed noodig is, komt toch van-wege de zonde, komt toch, omdat de mensch na Adams val in zonde wordt ontvangen en in ongerechtigheid geboren. En zie daar, nu wordt Christus door Maria gekleed, als ware ook Hij in Adam begrepen met al de anderen mee! Als ware ook Zijn lichaam nu instrument van een verdorven hart! Heeft Job dan geen gelijk als hij zijn eigen vraag: „Wie zal een reine geven uit de onreine”, beantwoordt met: „Niet één”?

Er is nog een derde ding, dat die vraag doet op-komen. Hij werd niet alleen geboren als ware Hij een onreine. Hij werd niet alleen gekleed als ware Hij een onreine. Hij werd ook verworpen als ware Hij een onreine. Maria legde haar eerste kindje im-mers in de kribbe, omdat voor Hem geen plaats was in de herberg. Hij werd verworpen als onwaardig om de Messiaansche taak te vervul en. De geest van het Farizeisme zet Hem buiten de deur van de herberg. Als hoerkind wordt Hij van God verworpen geacht. Hem treft wat Job van zijn

drie vrienden overkwam. En Israël voltrekt zelf het vonnis alvast maar aan dit Kind van de buiten de echt zwanger geworden Maria. Hier is als het voorspel van het straks bij het kruis te zingen koraal-van-de-haat: „Laat God u verlossen, als Hij u wel gezind is”. En God ver'oste Hem niet, van het kruis niet, maar ook al niet van de kribbe. Hij wordt inderdaad als Job van God geslagen, als ware Hij onrein. Hoe zal Hij dan kunnen pleiten voor Zijn broeders bij God?

Bij het licht der Schriften moet het antwoord luiden: juist nu zal Hij straks kunnen pleiten. Daarvan heeft Jobs vierde vriend Elihu al gesproken. Opnemend Jobs gedachte aan een Advocaat die voor Hem zijn zaak bij God zal behartigen zegt Elihu, dat het eerste werk van den door Job begcerden Pleitbezorger zal moeten zijn: verzoening te vinden. Eerst zal Hij in moeten komen in de schuld, die maakt dat Job zijn eigen zaak bij God niet behartigen kan. Eerst zullen ons aller ongerechtigheden op Hem moeten aan-loopen, eerst zal Hij zijn ziel tot een schuldoffer moe-ten stellen, voor Hij zaad zal zien, en voor Hij voor dat zaad zal kunnen tusschentreden bij den Vader met zijn volbrachte offer.

Daarom werd deze Reine geboren als ware Hij on-rein. Had zijn moeder barensmart om Hem, als ware ook Hij een kind des toorns, in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren. Daarom werd Hij ook gek'ed. Zoo komt Hij in onzen nood. Ons lichaam is vanwege Adams overtreding instrument van een zon-dig hart geworden, dat daarom bedekt moet worden. Daarom wordt Christus NU in doeken gewonden en straks worden Hem de kleeren van het lijf gerukt om a's den grooten Afzietelijke publiek tentoon gesteld te kunnen worden. Daarom wordt Christus NU uit de herberg gchouden als een verwerpene, en wordt Hij straks buiten de stad Jerusalem geleid, moet Hij buiten de poort lijden, en buiten de poort klagen: Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten?

Nu zijn ons Maria's barensmart, en Christus' doeken, en zijn kribbe in den stal oorzaak van groote vreugde. Oorzaak van Kerstvreugde niet het minst in 1950. Want ook om die dingen weten we nu, dat wij een volmaakten Advocaat hebben in den hemel, die eerst onze Plaatsbekleeder werd, opdat Hij daar-door zou kunnen worden onze Zaakwaarnemer bij den troon des Vaders. Tot Hem ga daarom steeds meer en in steeds sterker geloof onze gedachte uit. De BE-WIJZEN van Gods gunst worden immers steeds spaar-zamer in deze wereld. Dat hoeft en mag ons niet on-bewogen laten. Dat mag en moet ons steeds meer dringen tot den roep:

Uw Koninkrijk koom' toch, o Heer,
ach, werp den troon des Satans neer,
regeer ons door Uw Geest en Woord,
Uw lof word' eens alom gehoord
en d' aarde met Uw vrees vervuld,
totdat g' Uw rijk volmaken zult!

Dat gebed wordt gehoord. Daarvan zijn we zeker, omdat we, geloovig het kerstevangelie lezend, mogen zeggen: Ik weet, mijn Goël, mijn zondever'neler, leeft, en treedt voor ons tusschen bij den Vader, om van Hem de verhooring onzer bede op te eischen.

J. P. v. d. STOEL Jr.

KERKELIJK LEVEN

Maria, de moeder van onzen

Heere Jezus Christus (III)

II. DE AANKONDIGING VAN ZIJN GEBORTE.

De aankondiging van Christus' geboorte hangt ten nauwste samen met die van Johannes¹⁾. Dat blijkt wel hier uit, dat deze aankondiging gedateerd wordt naar de aankondiging van Johannes' geboorte: in de zesde maand. Het is ook dezelfde Engel, die aan Zacharias als aan Maria de boodschap brengt: n.l. Gabriël.

Prof. Greijdanus zegt in zijn commentaar op Lucas: „Gabriël verscheen ook aan Daniël, Dan. 8:16, 9:21 en is blijkbaar één der hoogste engelen bij Gods troon en gezonden met bijzondere hoge boodschappen²⁾. Juist in dezen engel hebben wij de continuïteit met de O. T. Godsopenbaring, het was juist deze Engel, die aan Daniël den tijd van de komst van den Messias had aangekondigd (Dan. 9:24—27). De wijze, waarop de Engel optreedt, herinnert aan de verhalen van Oud-Israël³⁾.

Er is hier verband met de geboorte van Johannes, verband ook met heel de O.T. Godsopenbaring. Maar bij het verband mogen we toch het onderscheid niet verwaarlozen. Godet maakt in dit verband de treffende opmerking: „De geboorte van Johannes den Doo-per is, evenals die van Izaak, het gevolg geweest van een hoogere werking, maar zij bleef binnen de grenzen van de natuurlijke orde der d'ngen. Met die van Jezus is het anders gesteld: zij heeft het karakter van een scheppende daad. Zij komt dan ook niet over-een met de stichting van de theocratie, maar met de

schepping van de menschheid zelf. Jezus is een tweede Adam. Toch wordt de scheppende daad, waaraan zijn geboorte te danken is, op zoodanige wijze vo'bracht, dat de samenhang tusschen de oude en de nieuwe blijvende menschheid, die met Hem een aanvang neemt, niet verbroken wordt. God bewaart zorgvuldig den band, die den tweeden Adam met het geslacht van den eersten verbindt; uit den schoot eener men-schelijke moeder neemt Hij de kiem, die het lichaam van den tweeden Adam worden moet en krachtens dezen organischen samenhang kan Jezus de natuurlijke menschheid, waarvan Hij een lid wordt, tot de hoogte van den goddelijken toestand, die de ware en ver-hevene bestemming des menschen is, opheffen⁴⁾.

In den Christus brengt God iets nieuws op de aarde. Geschiedt de aankondiging van Johannes' ge-boorte in het middelpunt van den O.T. eeredienst, in den Tempel, bij het hoogtepunt in dien dienst, n.l. het gebed, de aankondiging van 's Heilands geboorte vindt p'aats in Galilea, in Nazareth. Galilea was het minst geachte deel van het land, het wordt bij Jesaja ge-noemd: Galilea der heidenen (Jes. 8:23). En in dat verachte Galilea was Nazareth nog weer veracht (Joh. 2:47).

Dáárheen wordt de Engel Gabriël gezonden. Want dáár woont zij, die door den Heere is uitverkoren de moeder van onzen Heiland te zijn. Hoe Maria daar is komen te wonen wordt ons niet gezegd. Maar uit Maria's lofzang (Luc. 1:46—55) krijgen wij toch wel den indruk dat zij zich pijnlijk haar geringen staat be-wust is geweest. In het vorige artikel hebben we er

¹⁾ S. Greijdanus, Lucas, A'dam 40, I, p. 44.

²⁾ a.w. I, p. 38.

³⁾ A. Schlatter, Erläuterungen, 1908, I, p. 428.

⁴⁾ F. Godet, Lucas I, p. 37.